

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra De tre Helligaftener (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 219. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387686752/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

»Sallsdøren«* var »stængret,« og de havde sunget en Julepsalme, som de plejede, og lavede sig til at komme til Ro. Men saa skal I høre, hvad Støderen tog sig for: han krøb ud af Ovnen og trak Stangen fra »Yderdøren«,† og tog Krogen af, og aldrig saasart havde han gjort det, før der kom fem »dragne«** Karle; og de ind og i Stuen, og Stodderen med dem; og nu kunde han træde lige saa frisk i Gulvet, som de. – For jeg skal sige os: det var de Røvere, som Annsbjergmanden vilde have Sejer til at finde og binde; og Stodderen det var Fæderen til de andre Fem. – Det saas ilde ud for de sølle Folk der til Ibs Manden og hans gamle Mo'er og hans Datter, de blev saa »forbævrede«,*** for de tænkte, deres Liv havde Ende, at det var knap, de kunde sandse at bede om det.

Den største og ældste af de unge Røvere – og det var justement ham, Skovlouringen – han førte Ordet og sagde: »Sæt nu først frem, hvad I har! saa kan vi snakke om det Andet siden.« – Ma-Ibs tog fat i Dørlinken; men Røveren sagde: »Bliv Du kun her! og lad Kjællingen der om noget til os! for ellers kunde Du let faae isinde at rende Dig løs; og vi skulde dog »have lidt lige af dig« og »skaate«† en Korn, naar vi har ædt og drukken.« Pigen segnede ned paa en Stol og var ikke langt fra at daane af Forfærdelse. Ib sad paa Sengestokken og lagde sine Hænder sammen, og bad til Vorherre, som har Magt til at frelse, hvem han vil. – Den gamle Kone satte paa Bordet alt, hvad de havde af »Ædelse« og »Drikkelse«; og det var endda sært, hvordan hun kunde.

Men nu skal I høre mere. Ib havde en Hyrdedreng, saadan en »Bæis«, en »Staarrisknægt«†† Han laae i en Slagseng bag Kakkelvonen, og hører alt dette her. Saa lister han saa stille et Par Hoser og et Par Buxer paa sig, og ud med den gamle Kone, engang hun gik fram, for at tænde Lysset, som en af Røverne af Vanvare havde slukket. Og han over i den anden Gaard og ind til Sejer og fortæller ham, hvordan det stod til hos dem selv. Sejer var ikke længe om at lægge Raad op: »Tag den muuserede Hest af vores!» siger han, »og lad saa »kløe«††† ad Annsbjerg til! og siig dem, hvordan her staaer til, og at

* Indgangsdøren paa Stuehuset.

** store, stærke og raske.

*** reent betagne af Angest.

† spøge og gantes.

†† en lid; meer end halvvoxen Dreng.

††† at skynde sig af al Magt.

de skal skynde dem herved; saa kan de kanske endnu fange alle Røverne, inden de drage bort igjen.»

Drengen ud, og han paa Hesten og afsted. – Sejer tog en »Slagvol« i Haanden, og skyndte sig over til Ibs. Der sad alle de sex »Skintinger«* paa den ene Bænk med Ryggen til Vinduene. »Hvad er Du for en Karl?« raabte de til ham, »Du vil nok have dit Maveskind sprættet op!« Dermed reiste de sig og vilde om at gribe ham. Men han var dem for snar og greb fat i Skiven, og væltede Egebordet over paa dem og klemte dem ind mod Væggen med Kanten. »Nu vil jeg see, om jeg kan klemme *Eders* Maveskind« sagde han; og mens han holdt dem fast med den ene Haand, svingede han Slagvolen og lovede dem, at han vilde knække enhver Arm, der rørte sig. Den Ældste prøvede alligevel at skyde Bordet over igjen, men han fik strax saadaneen over Armen, at den dinglede ved ham. Nu sadde de alle stille som Muus, og bade alieneste Sejer, at han ikke vilde klemme siet saa haardt.

Ib havde da ogsaa taget Mod til sig og grebet en Boløxe, med hvilken han stillede sig ved Sejers ene Side; og hans Kjereste stod ved den anden med Ildrugen. Saaledes stod nu Sagerne; og de vare ikke for rare paa nogen af Siderne: Røverne piintes af Frygt for Enden paa denne »Klemhærke«,** og at de ikke kunde udgrunde, hvad Sejerherren havde isinde, eller hvorsnart det skulde afgjøres, – det gjorde Piinagtigheden endnu værre. Ib og hans Datter svævede i samme Uvished; thi Sejer kunde jo ikke »buse ud« med, hvad eller hvem han ventede paa. Og I kan troe: det var ham og lang Venten; for dersom de fra Herregaarden tøvede for længe, eller slet ikke kom – Bølsen kunde jo være styrtet paa Vejen – hvad saa? – Endelig kom Annsbjergmanden med en syv, otte Karle, og han var ikke bagerst, da Døren fløj op. Men der stode de stille var der i Stuen, og, skjøndt det var Maaneskin udenfor, kunde de ikke see noget tydeligt derinde; thi Lyset var jo bleven væhet tilligemed Bordet. Da raabte Sejer: »hvor mon vi har »Lysklynerne«*** tænd et par Strykker af dem ved Skorsteensilden!« – »Der ligger nogle paa Skorsteenskjødets,« raabte den gamle Kone. – Man tændte dem; og saa blev der lyst. »Kan I see, Høsbønd!« sagde Sejer, »nu har jeg *fundet* dem og *bundet* dem – paa en

* Slyngler, som ikke bestille stort, og det slet eller onde.

** den allerhaardeste Klemme.

*** Splinter af Granved, som findes i Moserne.